

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ СУД У КРАГУЈЕВЦУ
Гж1-688/17
19.12.2017. године
К р а г у ј е в а ц

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У КРАГУЈЕВЦУ, у већу састављеном од судија Јасминке Вукановић, председника већа, Радмиле Николић и Зорице Јовановић, чланова већа, у парници тужиле АА, чији је пуномоћник Обрен Драгутиновић, адвокат из Београда, против тужене ББ, коју заступа Општинско правобранилаштво Трстеник, ради утврђивања постојања радног односа, одлучујући о жалби тужене изјављеној против пресуде Основног суда у Трстенику П1-117/16 од 24.11.2016. године, у седници већа одржаној дана 19.12.2017. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба тужене ББ и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Основног суда у Трстенику П1-117/16 од 24.11.2016. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Трстенику П1-117/16 од 24.11.2016. године, ставом 1. изреке, усвојен је тужбени захтев тужиле па је утврђено да је тужилца код тужене у радном односу на неодређено време и то почев од 04.08.2012. године, те је обавезана тужена да тужилцу врати на послове и радне задатке који одговарају њеној стручној спреми.

Ставом 2. изреке обавезана је тужена да тужилци на име трошкова парничног поступка исплати износ од 214.500,00 динара.

Против наведене пресуде жалбу је благовремено изјавила тужена побијајући је због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешне примене материјалног права и погрешно утврђеног чињеничног стања.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 386. ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11...55/14) Апелациони суд је утврдио да жалба тужене није основана.

У поступку који је претходио доношењу побијане пресуде нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачке 1. до 3, 5, 7. и 9. ЗПП, на

које Апелациони суд пази по службеној дужности, као ни битна повреда одредбе парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП на коју се неосновано указује жалбом тужене, јер је изрека пресуде јасна и разумљива, не противречи сама себи ни разлозима пресуде, а образложење садржи јасне разлоге о битним чињеницама, па супротно наводима жалбе не садржи недостатке због којих се не може испитати.

Првостепена пресуда није донета ни уз битну повреду поступка из чл. 374 став 1 у вези члана 398 ЗПП, на коју се жалбом указује наводима да првостепени суд није поступио по налогу другостепеног суда, са разлога што је првостепени суд, по оцени овог суда расправио сва спорна питања на које му је указао другостепени суд у свом решењу Гж1-289/17 од 31.03.2016. године, због чега су се жалбени наводи показали као неосновани.

Неосновано се жалбом указује да је побијана пресуда донета на основу чињеничног стања које није потпуно и правилно утврђено, као и уз погрешну примену материјалног права.

Према чињеничном утврђењу првостепеног суда Скупштина општине Трстеник је решењем које је заведено под бројем од 09.07.2008. године, а на седници од 07.07.2008. године именовала тужиљу за директора јавне службе за унапређење и развој туризма - ББ, са мандатом на период од четири године, након чега је тужиља са туженом закључила уговор о делу у 2009. години, као и спорни уговор о раду на неодређено време, који је заведен под бр..... од 15.01.2012. године. Након протекла мандата од четири године Скупштина општине Трстеник је на седници одржаној 03.08.2012. године, решењем бр..... разрешила тужиљу дужности директора ББ. Тужиља је са туженом закључила уговор о раду, којим су уредили међусобна права, обавезе и одговорности. Из исказа тужиље и читањем наведеног уговора суд је утврдио да је у наведеном уговору дошло до накнадног прецртавања датума од када је тужиља засновала радни однос на неодређено време „15.01.2012. године“ и уписивања да је тужиља засновала радни однос на одређено време „15.01.2012. године“ и речи до „разрешења“.

Код овако утврђеног чињеничног стања првостепени суд је нашао да је уговор о раду ништав у делу у коме је накнадно прецртан датум од када је тужиља засновала радни однос на неодређено време „15.01.2012. године“ и уписано да је тужиља засновала радни однос на одређено време од „15.01.2012. године“ до „разрешења“, те да је наведеним уговором тужиља са туженим засновала радни однос на неодређено време, који јој није престао разрешењем, што је имало за последицу усвајање тужбеног захтева тужиље, о чему је одлучено ставом 1. изреке побијане пресуде. За овакву своју одлуку првостепени суд је дао јасне и основане разлоге које као правилне прихвата и овај суд.

Оспоравајући правилност утврђеног чињеничног стања и правилност примене материјалног права жалба туженог своди се на тврђење да првостепени суд није на несумњив начин утврдио да ли је тужиља засновала радни однос на одређено или неодређено време; да је погрешно првостепени суд применио материјално право, одредбу члана 70 став 2 Закона о државним органима и члана 189 Закона о државним службеницима, обзиром да ББ није државни орган; да је погрешно примењена одредба члана 103., 104 и 109 ЗОО и утврђено да је ништав део уговора о раду, без обзира што закључење таквог уговора представља слободну вољу странака; да Управни одбор по Одлуци о оснивању тужене нема овлашћења за пријем у

радни однос запослених у складу са чланом 17-25 и чл.30 Статута тужене, као и да је пријем тужиле у радни однос на неодређено време у супротности са одредбом члана 30 Закона о раду.

Међутим, овакви жалбени наводи оцењени су као неосновани.

Наиме, Законом о раду („Службени гласник РС“ бр. 24/2005, 61/2005, 54/2009), који се има применити на спорни правни однос, и то одредбом чл.48 прописано је да директор може да заснује радни однос на неодређено или одређено време (ст.1), да се радни однос заснива уговором о раду (ст. 2), као и да радни однос на одређено време може да траје до истека рока на који је изабран директор, односно до његовог разрешења (ст.3). Ставом 4. наведене одредбе прописано је да се међусобна права, обавезе и одговорности директора који није засновао радни однос и послодавца уређује уговором, као и да уговор из става 2 и 4 овог члана са директором закључује у име послодавца управни одбор, а код послодавца код кога није образован управни одбор – орган који је одређен актом послодавца (став 6). Из садржине наведених законских одредби произлази да директор може да обавља функцију и без заснивања радног односа, закључењем уговора о раду са овлашћеним лицем. У поступку је несумњиво утврђено да је тужилца своју директорску функцију код тужене обављала без заснивања радног односа, а да је радни однос засновала тек закључењем уговора о раду на неодређено време са туженом почев од 15.01.2012. године. Имајући у виду несумњиво утврђену чињеницу да је ВВ, са којим је тужилца за време трајања мандата закључила уговор о раду од 15.01.2012. године на неодређено време, у моменту закључења предметног уговора о раду обављао функцију председника управног одбора Туристичке организације, као органа управљања према Статуту туженог од 2013. године, а да је у смислу напред наведеним законским одредбама прописано да уговор о раду са директором у име послодавца закључује управни одбор, то су оцењени као неосновани жалбени наводи тужене да тужилца наведени уговор о раду није закључила са овлашћеним лицем.

Поред наведених разлога, ово и из разлога што радни однос на неодређено време може да престане само на један од Законом прописаних начина, а уговорени услови рада могу да се измене не прецртавањем појединих делова уговора о раду, стављањем печата и потписа уговорне стране, што је овде случај, већ анексом уговора о раду. Имајући у виду несумњиво утврђене чињенице да тужилца није била у радном односу код тужене; да је именована за директора тужене на мандатни период од четири године; да је свој радно правни статус регулисала уговором о раду на неодређено време од 15.01.2015. године, то произлази да се тако заснован радни однос тужилце са туженом могао изменити у погледу уговорених услова рада, па и рока трајања радног односа, само у поступку који је прописан одредбама члана 171 и 172 Закона о раду, а накнадно прецртавање рока на који је спорни уговор о раду био закључен представља незаконито поступање тужене, без обзира што је тужилца, како је и сама изјавила на такав уговор ставила свој потпис, код чињенице да се није сагласила у поступку који регулише измену уговорених услова рада, који поступак код тужене није спроведен уз достављање образложене понуде и изјашњења на исту, на начин и у роковима прописаним наведеним одредбама Закона о раду.

Сходно наведеном, правилно је првостепени суд закључио да је основан тужбени захтев тужилце којим је тражила да се утврди да је у радном односу код тужене на неодређено време почев од 15.01.2012. године. Међутим, како је тужилца тужбеним захтевом

тражила да се утврди да је у радном односу од 04.08.2012. године, што је најкасније у односу на моменат заснивања радног односа који је заснован у складу са чланом 30 Закона о раду, то је првостепени суд, крећући се у границама постављеног тужбеног захтева у складу члана 3 став 1 ЗПП, правилно закључио да је тужилца код тужене засновала радни однос на неодређено време, који јој није промењен на законит начин.

Како на основу изнетог ниједан жалбени навод тужене није довео у сумњу законитост и правилност првостепене пресуде у погледу утврђеног чињеничног стања и правилне примене материјалног права, Апелациони суд је сходно члану 390 ЗПП-а одлучио као у изреци ове пресуде, с тим што је потврђена и одлука о трошковима парничног поступка, садржана у ставу 2 изреке, јер је донета у складу са чланом 153 и члана 154. ЗПП, због чега су се жалбени наводи тужене у том делу показали као неосновани.

**Председник већа-судија
Јасминка Вукановић с.р.**